

[Krag.]

Systemet, saaledes som Tilfældet er blevet her i Landet, til at omfatte alle Varegrupper, jeg kan sige overhovedet alle Erhverv, som skal benytte fremmede Varer til deres Produktion, er og bliver en Urimelighed. Den dybe Forskel, der er paa det danske Marked mellem Landbrugs- og Industripriser, og som er Aarsagen til en fortsat økonomisk Nedgang for Hovederhvervet, forstærkes gennem stædig Fastholden af dette System. Medens Priserne paa Raavarer og Halvfabrikata til Levnedsmidler ligger i Niveau med 1913-Priserne, og Raavarer og Halvfabrikata til andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler ligger ca. 34 pCt. over Priserne i 1913, er for færdige Varers Vedkommende, hvor Arbejdsomkostningerne løber paa, Engrospristallet for Levnedsmidler 121, men for andre Varer 194, hvilket viser, at Engrospristallet for Raavarer paa Vejen til det færdige Produkt gennem Arbejdsindsatsen kun er forøget for Landbrugets Vedkommende med 20 pCt., men for Industrivarernes Vedkommende med et halvt Hundrede Procent. Jeg spørger derfor: Hvor længe tror man, det virkelig gaar an at forsømme den alvorligste Indsats til Bekæmpelse af denne Udvikling? Man gør netop det modsatte gennem den Udvikling, som Valuta- og Importreguleringspolitikken har gennemløbet, og det er faktisk Landbruget, der bærer Hovedbyrden derved og bukker under i denne Udvikling. De forskellige Pristal for Forbrugsvarerne, de forskellige Pristal for Import- og Eksportvarerne i dette Land former sig alle i Disfavør af Hovederhvervet, og her er det, den Hovedopgave ligger at nærne disse Pristal til hinanden paa afgørende Vis, den Opgave, som hidtil er forsømt. Eksporterhvervene er i Baad sammen, og de maa, hvis den hidtidige Politik fortsættes, gaa ned sammen, medens de Erhverv, der arbejder paa Hjemmemarkedet, florerer i en hidtil ukendt Grad. Det, der sker, er i Virkeligheden, at man driver Inflationspolitik inden for Landets Grænser over for de hjemlige beskyttede Erhverv, som drager mægtig Fordel deraf, og Deflationspolitik over for Eksporterhvervene, og derfor er ogsaa Disharmonien mellem Kronens indre og ydre Købekraft steget, og den er et alvorligt Varselsskud for den handels- og finansministerielle Bov. Sterlingens Købekraft paa det engelske Marked er i Dag den samme som før Krigen, medens Kronens Købekraft paa det danske Marked er sunket 26 pCt., idet Priserne er steget ca. 35 pCt.

Vi ser i disse Dage en Prisudvikling foregaa, som rummer kolossale Farer for vort Samfund. Det er Følgen af den Stemning af Forfærdelse, som griber store Dele af Befolkningen ved den haardhændede Importreduktion, som i den sidste Tid, ved den sidste Tildeling har fundet Sted. Der sker Prisorhøjelser, om hvilke Handelsministeren udtaler, at han ikke forstaar dem, Forhøjelser af hidtidige Priser paa 1000 pCt., og det er ganske tydeligt at mærke i Befolkningen, at Hamstringstilbøjelighederne begynder at udvikle sig; man frygter for, at man i de nærmeste Dag ikke skal kunne faa Ris, og Strømmen til Boderne for at købe Oplag af denne nødvendige Husholdningsvare er allerede begyndt, og det gælder paa mange andre Omraader; hvis man ikke snart tager Skeen i en anden Haand, hvis ikke man snart forstaar, at den Politik, der hidtil er ført, nærmer sig sin Ende, maa vi føres ind i Tilstande baseret paa Rationering, Priskontrol af tilsvarende Art, som vi har gennemlevet under Krigen. Det store Spørgsmaal er saa, om Regeringen faar Tilslutning til en saadan Politik. I en saadan Politik førte de Radikale an i Aarene 1914—20. Jeg er ikke sikker paa, at de kan gøre Marchen med denne Gang, hvis den Vej paa ny skal befares. Jeg frygter for, at paa dette Partis Synderegister, hvor allerede saa meget er optegnet, vil Optegnelsen af Førerskabet i en saadan Politik i Virkeligheden være Dødsdommen.

Altsaa, det er nødvendigt at oprette Købekraftparitetten mellem Sterling og Kronen, hvis man ikke fortsat vil gøre Uret; man vil jo ikke sænke Kronens ydre Værdi, og naar man ikke vil det, maa der efter min Mening følge en Kredit- og Pengepolitik, som hæver Kronens indre Købekraft op imod Balance med Sterlings — men hvad vil det sige? Det vil naturligvis sige Deflation, Pristryk, Fordyrelse af Kapital, og det vil ogsaa i mange Tilfælde komme til at betyde Formindskelse af Beskæftigelsen. Heller ikke det vil man, hvad jeg i og for sig ret godt forstaar. Jeg tvivler ikke om, at man fra de forskellige Partiers Side vil føre en Kamp mod Venstre i den kommende Sommer, som for Det radikale Venstres og Socialdemokratiets Vedkommende, saaledes som det fremgaar af de sidste Dages Forhandlinger, vil blive ført paa Rentesænkningkravet, det Krav, som sagtens kan rejses, men som ikke kan tilfredsstilles; i alt Fald under denne Regering kan det ikke, det har den til Evidens paavist.

Jeg tvivler heller ikke om, at Socialdemokratiet endnu en Gang kan ønske at